

PHẦN 3 – MA TÂM

HỒI HAI MƯƠI TÁM

U Buồn

B

uồn không đáng sợ bằng không biết buồn.. Kẻ nào còn biết buồn, kẻ đó chưa phải đã rơi xuống tội cùng của thảm cảnh.

oOo

Hồng Đại Mạc tỉ mỉ nắn lại bộ dây của cây đàn, xung quanh lão là bảy tám đứa trẻ châu chực một cách chăm chú. Xa hơn một chút, Đại Mạc hòa thượng đang bón từng thìa thuốc cho một người nằm thêm thiếp trên giường.

Người nằm trên giường chính là Điền Phi Long, lúc này đôi mắt của chàng vẫn nhắm nghiền, mái tóc bạc xõa tung, phủ kín cả một khoảng giường phía trên đầu. Đại Mạc vừa bón thuốc vừa ái ngại nói:

- Đại ca, thú thực là đệ vẫn chưa yên tâm. Điền Phi Long mà chúng ta chờ đợi chỉ là ý thức thứ cấp, còn U Minh Thiết Kỵ mới là bản thể chính thức. Chúng ta cứu không được hắn thì đi một nhẽ, nếu mà cứu nhầm phải U Minh Thiết Kỵ là coi như xong!

Hồng Đại Mạc cười nhẹ:

- Người lo cái quái gì chứ? Ta đã điểm vào hơn ba mươi huyết đạo của hắn bằng thủ pháp Kim Ảnh Chỉ. Cho dù có là Điền Phi Long hay U Minh Thiết Kỵ, muốn đi lại bình thường được trước hết cũng phải xin phép ta đã.

Lão ngược mắt nhìn lên nói tiếp:

- Nếu người lo lắng, tốt nhất là cho hắn một đao!

Đại Mạc lắc đầu:

- Hắn là bằng hữu của đệ, cho dù thế nào đệ cũng phải giúp hắn đến cùng.

Hồng Đại Mạc nhếch mép:

- Người cứu hần hay là hại hần? Người thử nghĩ xem, đối với hần thì chết khổ hơn hay sống khổ hơn?

Đại Mạc trầm tư nói:

- Được sống, cho dù thế nào cũng tốt hơn là phải chết. Điền Phi Long không phải là một kẻ có tính cách mạnh mẽ, nhưng hần sống được đến bây giờ thì sẽ sống tiếp rất kiên cường. Hần phải từ bỏ cuộc sống mà hần chọn lựa đã là bất đắc dĩ, bây giờ nếu hần biết ngay cả thân phận làm người cũng có nguy cơ tan biến, nhất định hần sẽ chiến đấu với bản thể U Minh Thiết Kỵ đến cùng.

Hồng Đại Mạc gật gù:

- Người hiểu hần như vậy chứng tỏ tình bằng hữu của các người rất tốt. Ta không có lòng từ bi của người. Sở dĩ ta để hần sống vì bi kịch của bọn chúng khiến ta cảm thấy tò mò. Ta rất muốn biết rốt cuộc thì kẻ nào sẽ chiến thắng.

Lão lật úp cây đàn xuống, vừa tỉ mỉ chỉnh lại những bộ phận phức tạp ở phía sau vừa nói tiếp:

- U Minh Thiết Kỵ đang có lợi thế là biết hết mọi chuyện, nếu ta đem những chuyện đó nói cho Điền Phi Long biết thì trận chiến của bọn chúng sẽ trở nên thú vị vô cùng.

Đại Mạc nghe những lời của Hồng Đại Mạc thì có vẻ không được hài lòng lắm, nhưng hần là phận tiểu đệ, không muốn công nhiên bài bác đại ca, nên đành nói lảng sang chuyện khác:

- Đại ca, đệ nghe tên họ Hình nói rằng bọn chúng có cách để tìm ra đại ca, không biết đó là cách gì vậy?

Hồng Đại Mạc mím môi:

- Hừ, cứ để bọn chúng đến. Chỉ cần ba ngày nữa, khi công lực của lão phu hồi phục, cho dù là cả giang hồ kéo đến lão phu cũng không sợ.

Lão liếc nhìn Điền Phi Long, cao ngạo nói:

- Cho dù là U Minh Thiết Kỵ với Tịch Dương Thương trong tay cũng đừng hòng khiến lão phu phải bại trận như lần trước!

Đám trẻ vây quanh Hồng Đại Mạc có vẻ vừa sợ sệt vừa ngưỡng mộ trước vị đại ma đầu này. Một đứa khá lớn tuổi rụt rè nói:

- Đại bá bá...

Hồng Đại Mạc “hừ” lạnh:

- Người lại muốn học đàn à? Ta không dạy là không dạy!

Đứa trẻ cụp mắt xuống, sợ sệt nói lí nhí:

- Tiểu diệt không dám yêu cầu bá bá dạy đàn, bọn tiểu diệt chỉ muốn bá bá đàn cho nghe một bản mà thôi.

Đại Mạc thở dài xen vào:

- Đại ca, bọn chúng đều là cô nhi đáng thương, từ nhỏ tới lớn chưa từng được tiếp xúc với những thứ “sang trọng” như đàn ca hí kịch...

Hồng Đại Mạc cấp cây đàn đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Lão phu thường chỉ đàn cho một mình mình. Khi lão phu đàn cho kẻ khác, đó cũng là lúc Nhiếp Hồn Đại Pháp được thi triển. Nếu các người muốn nghe Nhiếp Hồn Đại Pháp thì cứ yêu cầu, lão phu sẽ không hẹp hòi.

Dứt lời lão liền cấp cây đàn bỏ đi, để mặc đám trẻ và Đại Mạc chứng hứng ngồi đó.

oOo

Nắng tản mát, ráng chiều tĩnh lặng, rừng cây ủ rũ đứng như mất hồn, vạn vật chìm trong nỗi buồn hoang hoải.

Hồng Đại Mạc ngồi đó, hai mắt nhắm hờ đột nhiên mở bừng ra. Lão nghiêm giọng:

- Ra đây cho ta!

Từ sau một tảng đá, đứa trẻ lúc nãy bối rối bước ra, khép nép đứng dưới không dám nhìn lên. Hồng Đại Mạc nhìn đứa trẻ một hồi, đột nhiên dịu giọng:

- Tiếng đàn của ta thê lương vô cùng, người nghe không nổi đâu.

Đứa trẻ tuy rất sợ hãi, nhưng không ngờ lại có thể nói một câu khiến Nhiếp Hồn Ma Tôn cũng phải giật mình:

- Tiểu diệt... tiểu diệt từ nhỏ đã quen với thê lương... Gia mẫu khi còn sống đàn rất hay, tiếng đàn cũng rất thê lương...

Hồng Đại Mạc thở dài ái ngại, lão không nói gì nữa mà chậm rãi tấu một khúc đàn.

Gió, gió ở trong tiếng đàn...

Không phải là cuồng phong bạo vũ, cũng không phải là hun hút hàn phong, mà đó chỉ là một cơn gió nhẹ nhẹ, êm ái, thoang thoảng một nỗi buồn không tên.

Hồng Đại Mạc quả là bậc cầm thánh, tiếng đàn của lão không những làm cho người ta cảm thấy có gió ở trong, mà thậm chí còn làm dịu cái nắng nóng kinh người của buổi chiều mùa hạ. Tiếng đàn tuy hòa dịu êm ái, nhưng đứa nhỏ đứng phía dưới cứ run lên từng chập, rồi nó chợt bật tai la lớn:

- Đừng tấu nữa! Tiểu diệt nghe không nổi...

Hồng Đại Mạc ngăn người:

- Chẳng phải ngươi rất muốn nghe đàn sao?

Đứa nhỏ lắc đầu nói:

- Là Thu Phong Đoạn Trường Khúc, tiểu đệ không nghe nổi.

- Tại sao vậy?

Đứa nhỏ dường như đã tỉnh trí lại, nó nhìn Hồng Đại Mạc, đôi mắt đỏ hoe:

- Đó là cầm khúc cuối cùng mà mẫu thân tấu cho tiểu đệ nghe.

Hồng Đại Mạc gật đầu:

- Ta xin lỗi vì đã chạm vào nỗi đau của ngươi.

Lão đứng dậy, quay lưng đi nói:

- Hôm nay chắc ngươi không còn tâm trạng nghe đàn nữa, hẹn ngươi lúc khác vậy!

Đứa nhỏ cúi đầu:

- Đa tạ bá bá có lòng đoái thương. Tiểu diệt xin đi trước!

Hồng Đại Mạc ngoảnh mặt lại, gật đầu hỏi:

- Ngươi tên gì?

- Tiểu diệt tên Tiêu Uẩn!

Hồng Đại Mạc gật đầu:

- Uẩn nhi! Ngươi có muốn học cầm nghệ của ta nữa không?

Tiêu Uẩn mừng rỡ dập đầu:

- Tiểu diệt... à không, đồ nhi lúc nào cũng mong muốn chuyện đó! Đa tạ sư phụ!

Hồng Đại Mạc khoát tay:

- Bây giờ thì chưa được, ta còn có nhiều chuyện cần giải quyết. Khi ta đã dọn sạch đám rác rưởi trên giang hồ, đó cũng là lúc người chính thức bá sư!

Tiêu Uẩn khấp khởi cúi đầu lạy tạ rồi rút lui.

Đại Mạc xuất hiện, thở dài nói:

- Đại ca, rác rưởi trên giang hồ nhiều vô số, đại ca có quét cả đời cũng không hết.

Hồng Đại Mạc gật đầu:

- Ta chỉ quét thứ rác rưởi quần chân ta, chứ ta cũng không rỗi hơi lo chuyện thiên hạ.

Đại Mạc bước tới tiểu lâu, chậm rãi ngồi xuống ghế rồi nói:

- Tiểu đệ chỉ sợ sự nổi giận của đại ca chính là mong mỏi của bọn chúng mà thôi.

Hồng Đại Mạc thoáng động dung:

- Nói vậy là sao?

Đại Mạc trầm mặc nói:

- Giang hồ mấy chục năm nay sống trong yên bình, nhưng từ khi đại ca tái xuất thì phong ba hào kiếp nổi lên vô số. Đối với những kẻ có dã tâm thôn tính võ lâm thì đó chính là thời cơ tốt nhất...

Hồng Đại Mạc cười nhẹ:

- Ta còn tưởng là cao kiến gì, điều đó chẳng lẽ ta còn chưa nghĩ tới hay sao? Bọn chúng lợi dụng ta, nhưng lại vô cùng e sợ ta, nên một lúc nào đó sẽ kéo hết lực lượng tiềm ẩn tới. Đó cũng là lúc ta quét sạch rác!

Đại Mạc lắc đầu thở dài:

- Đại ca còn chưa biết, mấy chục bang phái đã bị đại ca khuất phục bây giờ đều đã đi theo Thanh Trần rồi. Nếu quả thực bọn chúng kéo hết tới, đệ e lực lượng đó không chỉ là một nửa giang hồ. Đại ca, chẳng lẽ huynh lại định dùng tới yêu nhân hay sao?

Hồng Đại Mạc trầm giọng:

- Ba vạn yêu nhân của ta đệ giam ở đâu rồi?

Đại Mạc cúi đầu:

- Đệ không nói đâu... Tuy rằng Nhiếp Hồn Đại Pháp của đại ca không còn trực tiếp hại chết người, nhưng trong chiến đấu, những thường nhân đó làm sao giữ nổi mạng trước võ công của nhân sĩ võ lâm?

Hồng Đại Mạc cười lạnh:

- Đệ không nói thì ta đành triệu tập thêm ba vạn yêu nhân nữa vậy!

Đại Mạc ái ngại nói:

- Đại ca à, hay là huynh ở lại tiểu cốc này đi, nơi đây chẳng phải rất hợp với cá tính của huynh hay sao?

Hồng Đại Mạc giận dữ lắc đầu:

- Lão phu tồn tại trên đời không phải để sống cuộc sống ẩn dật. Vả lại món nợ của bọn chúng với mẫu thân chẳng lẽ không tính nữa hay sao?

Đại Mạc không biết nói sao, chỉ thở dài liên tiếp mấy lượt rồi định đứng dậy bỏ đi.

Hồng Đại Mạc chợt nói:

- Tiểu đệ, thực ra chỉ cần giết một mình Thanh Trần là đủ. Lão phu có thể không cần dùng đến Nhiếp Hồn Đại Pháp nữa.

Đại Mạc quay lại, mừng rỡ nói:

- Tiểu đệ cũng chỉ chờ câu nói này của đại ca mà thôi. Thanh Trần cứ để đó cho đệ!

Hồng Đại Mạc mỉm cười hứng thú:

- Người giết được hắn sao?

Đại Mạc cúi đầu:

- A Di Đà Phật! Đại ca quên mất đệ đã từng là một sát thủ sao? Trong những kẻ mà đệ từng giết, không phải không có những kẻ võ công còn cao hơn cả Thanh Trần.

o0o

Diễn Phi Long nghe thấy tiếng đàn...

Chàng không biết tiếng đàn từ đâu đưa tới, cứ ngất quăng vang lên, rồi lại biến mất vô tăm vô tích trong không gian thâm u vạn dặm...

Nơi đây không có gì, bản thân chàng hình như cũng không hề tồn tại, chỉ có tiếng đàn là hiện hữu, vừa như dẫn lối đưa đường cho chàng, vừa như thổ lộ nỗi đau vô cùng vô tận.

Nghe tiếng đàn ấy, Diễn Phi Long tưởng tượng ra một kẻ cô độc lắm lắm sống một cuộc đời nhạt nhẽo.

Bề ngoài cuộc sống của hắn như bao người, có gia đình, có người thân... nhưng tất cả đều là giả dối, tất cả đều là gượng gạo tạo dựng, chỉ là cố gắng bắt chước cho giống người ta mà thôi. Bên trong, tâm hồn hắn trống rỗng như một cái hũ thủng, bao nhiêu nước đổ vào cũng trôi đi hết.

Rồi một ngày, bên trong cái hũ đó xuất hiện một con quỷ. Con quỷ rất đói khát, rất háu ăn. Nó moi tìm gan của kẻ khốn khổ mà ăn, rồi khi đã không còn gì để ăn nữa, nó bèn phá cái vỏ để chui ra.

Do bị con quỷ ăn hết, nên da thịt của kẻ xấu số bây giờ chính là da thịt của con quỷ. Nó giống hệt như chủ nhân, nghiêm nhiên tiếp nhận cuộc sống của chủ nhân, mọi người cũng lầm lẫn nó với chủ nhân, đối xử với nó như đối xử với một con người...

Thời gian cứ thế trôi đi, con quỷ vô cùng hài lòng với cuộc sống mới, nhưng nó vẫn rất đói, nó cần ăn, và dần dần ăn hết những người thân của chủ nhân, cuối cùng lại biến thành cô độc như chính chủ nhân của nó.

Khi đã không còn ai bên mình, con quỷ hóa điên vì cô độc. Nó bắt đầu ăn thịt chính bản thân mình. Khi phải moi đến phần gan ruột của chính mình ra ăn thì nó tìm thấy những mảnh vụn của chủ nhân nằm trong đó. Nó cố gắng ghép lại hình hài cho chủ nhân, cố gắng cứu sống chủ nhân.

Cuối cùng, sau bao nhiêu cố gắng của con quỷ, chủ nhân nó đã sống lại. Nhưng chủ nhân vì căm hận nên đã giết chết rồi ăn thịt lại nó.

Kẻ cô độc sống lại, nhưng vì ăn thịt quỷ nên tâm tính cũng biến đổi, bắt đầu cũng thích ăn thịt. Xung quanh không có ai để ăn, kẻ cô độc lại đành phải ăn thịt của bản thân mình, rồi một ngày hắn cũng tìm thấy xác con quỷ ở trong bụng...

Kẻ cô độc cứu con quỷ sống lại, và lại bị con quỷ ăn mất. Cái vòng luẩn quẩn đó cứ diễn đi diễn lại không biết bao nhiêu lần, dường như chẳng bao giờ kết thúc.

Diễn Phi Long đã chán ngấy câu chuyện đó, nhưng không hiểu sao chàng không thể thôi tưởng tượng. Câu chuyện diễn ra đến mấy ngàn vòng thì chàng bắt đầu nhận ra một điều đáng sợ...

Khuôn mặt của cả hai nhân vật đều giống hệt như chàng!

oOo

Hồng Đại Mạc đang ngồi nhâm nhi ly trà chợt đưa mắt nhìn lên...

- Hồng lão huynh, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Thanh Trần xuất hiện, phiêu dật đứng trên một nhánh cây, hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt trầm lắng đĩnh đạc. Hồng Đại Mạc còn chưa biết tình hình ra sao thì từ trong rừng đã có mấy chục người áo trắng lũ lượt, trong tay họ giữ hơn hai mươi đứa trẻ cô nhi...

- Đại ca, thế trận của Đại Mạc hòa thượng không thể làm khó được đệ.

Người cuối cùng trong đoàn áo trắng chính là Hình Nhất Phiến, hần phe phẩy cây quạt, thần thái kiêu ngạo tuyệt luân, mắt không thèm nhìn đối thủ lấy một chút.

Hồng Đại Mạc hít sâu vào một hơi rồi từ từ đứng dậy, sắc mặt không căng thẳng, vẫn âm trầm hòa dịu như lúc uống trà. Lão nhìn Hình Nhất Phiến lạnh lẽo nói:

- Người dám gọi ta là đại ca, chứng tỏ những người này đều là tâm phúc của người?

Hình Nhất Phiến chưa kịp trả lời thì Thanh Trần đã nhếch mép:

- Giới thiệu với huynh, đây là nhân sĩ của Bạch Y Môn! Hơn ba mươi người bọn họ đều là những cao thủ tinh anh của môn phái.

Hồng Đại Mạc đưa mắt qua phía Thanh Trần hỏi:

- Bọn chúng đều được trang bị Trích Tinh Tiễn?

Thanh Trần cười mỉm:

- Hồng huynh thật tinh mắt!

Hồng Đại Mạc chột cười lớn:

- Ha ha...

Thanh Trần tỏ vẻ không hiểu:

- Huynh cười gì vậy?

Hồng Đại Mạc vẫn cười thêm một tràng nữa rồi mới ngừng lại, nói bằng giọng mỉa mai:

- Ha ha... Lão phu không còn một chút công lực, các người lại phải huy động tới ba mươi bảy cỗ Trích Tinh Tiễn, chẳng phải là quá nực cười hay sao?

Thanh Trần thoáng ngẩn người:

- Thương thế của huynh tuy nặng, nhưng làm sao đến nỗi thất tán công lực?

Hồng Đại Mạc “hừ” một tiếng khinh bỉ, nói:

- Các người làm gì có bản lĩnh khiến cho lão phu bị thương tới mức này? Trên đời chỉ có một người duy nhất có thể mà thôi!

Thanh Trần giật mình:

- Là U Minh Thiết Kỵ? Huynh đã gặp hắn?

Hồng Đại Mạc chột nghĩ ra một chuyện, ngập ngừng hỏi:

- Đại Mạc... Có phải hắn đi tìm người không?

Thanh Trần từ từ nhếch mép, lồi từ trong thất lung ra một chuỗi tràng hạt còn vương máu khô quăng xuống đất.

Họ Hồng như hóa đá, trừng trừng nhìn vòng tràng hạt. Hồi lâu sau lão mới đưa mắt nhìn Thanh Trần, ánh mắt cũng bắt đầu thay đổi, sát cơ rừng rực bốc lên, giọng nói cũng ghê rợn một cách bất thường:

- Thanh Trần khốn kiếp! Tính mạng hai huynh đệ ta coi như đều mất ở tay người rồi, người còn giữ đám trẻ đó để làm gì?

Thanh Trần cười gượng:

- Chỉ cần Hồng huynh xuôi tay chịu trói thì bọn trẻ này sẽ an toàn.

Hồng Đại Mạc xòe tay ra, nói:

- Ta không còn một chút võ công, chẳng có gì đe dọa nổi các người nữa. Sao còn không mau thả đám trẻ đó ra?

Thanh Trần ngần ngại không trả lời, Hình Nhất Phiến thì cười âm hiểm:

- Thả lũ trẻ đó ra ư?

Hắn lạnh lùng tiến lên nắm lấy đầu một đứa trẻ, giọng nói thập phần ghê rợn:

- Người còn võ công thì ta mới cần đến chúng. Nay người không còn sức kháng cự, nếu ta không giết hết bọn chúng thì khắp giang hồ sẽ biết chuyện của bọn ta!

Hồng Đại Mạc trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh nói:

- Hình Nhất Phiến, lão phu đã như cá trong lưới rồi, đám trẻ này cả đời cũng không biết đến cái gì là võ lâm giang hồ, trời đất còn có đức hiếu sinh...

“Bốp!”.

Hình Nhất Phiến bóp mạnh tay...

Hồng Đại Mạc há miệng vì đau đớn. Lão run lên bần bật, hồi lâu sau cơn run mới từ từ lắng xuống, lão nhìn đăm đăm về phía đám trẻ, cố gắng giữ bình tĩnh, trầm giọng hỏi:

- Các người có sợ không?

Đám trẻ bị điểm vào á huyết nên không thể trả lời, nhưng có một số đứa lắc đầu, một số đứa gật đầu. Riêng thằng nhóc Tiêu Uẩn thì không lắc đầu mà cũng không gật đầu. Hồng Đại Mạc nhìn thằng nhóc, giọng nói có mấy phần thê lương:

- Uẩn nhi! Ta không thể cứu được người... Người có sợ không?

Tiêu Uẩn hơi mỉm cười, nét mặt cương nghị rắn rỏi vô cùng. Ánh mắt của nó chỉ thoáng buồn...

Hồng Đại Mạc vỗ về đứa nhỏ:

- Người đừng buồn, bọn ta chỉ chia tay trong chốc lát mà thôi. Người có muốn sư phụ báo thù cho người không?

Tiêu Uẩn nghe hai tiếng “sư phụ” thốt ra từ miệng Hồng Đại Mạc thì hơi run lên, nước mắt từ từ chảy ra từ đôi mắt long lanh của nó. Hồng Đại Mạc gật đầu:

- Tốt lắm! Vậy sư phụ sẽ thay các người báo thù...

Lão nói rồi lặng lẽ quay lưng, chậm rãi bước tới bên chiếc bàn đá, trên đó có một cây thất huyền cầm còn thơm mùi gỗ mới...

Lão vừa ngồi xuống thì Thanh Trần đã rít lên:

- Giết!

Tức thì bảy tám đạo kinh phong vô ảnh từ đám người áo trắng thổi tới tiểu lâu...

Trích Tinh Tiến từng khiến giang hồ rung động, bây giờ đã có bảy tám bộ cùng lúc bắn ra. Với uy lực đó, một Hồng Đại Mạc đã thất tán công lực làm sao chống nổi?

Không một tiếng động, cả tòa tiểu lâu nhòe đi vì kinh phong, thân ảnh Hồng Đại Mạc cũng nhòe đi...

- Các người quên mất một điều, lão phu chính là bào huynh của Đại Mạc.

Thân ảnh của Hồng Đại Mạc cùng với tòa tiểu lâu từ từ "tụ" lại, lung linh lay động trước mấy chục con mắt kinh hoàng. Lão ngược mắt nhìn lên, chậm rãi nói tiếp:

- Sở học của hần đều do chính tay lão phu truyền thụ!

Thanh Trần giật mình thốt lên:

- Có trận pháp!

Hồng Đại Mạc không trả lời, lão u uẩn nhìn đám trẻ, ánh mắt đặc biệt lưu luyến, đặc biệt thê lương khi nhìn qua Tiêu Uẩn. Lão thở dài một tiếng nhẹ như tơ, hai mắt từ từ nhắm lại, nhẹ giọng nói:

- Các tiểu oa nhi, lão phu sẽ đàn cho các người nghe một khúc...

Dứt lời, lão liền từ từ đặt tay lên phím đàn..

oOo

Thê lương từ trong lòng tuôn ra, hòa với tiếng đàn rồi tỏa vào thính không.

Thê lương từ tiếng đàn nhập vào lòng người, thấm vào máu rồi bóp nghẹt lấy trái tim.

Đám trẻ ngây người trước tiếng đàn huyền diệu, ánh mắt chúng đều bao phủ một lớp sương mờ, u buồn và ma quái...

Nhân loại có thể chống lại mọi thứ tai ương, nhưng rốt cuộc thường đầu hàng trước nỗi buồn. Sức mạnh của sự sầu bi là vô hạn, nó có thể biến một thiết hán trở thành kẻ nhu nhược, lại có thể khiến một gã nhược phu thành kẻ dám coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

U buồn hủy hoại lòng người, có thể biến người thành ma quỷ, lại có thể khiến người ta muốn sống không nổi, muốn chết không xong.

U buồn khi đã thấm vào trong lòng, cho dù có dùng ngàn vạn cách cũng không sao moi móc ra được. Con người khi đã chết mất trái tim, cho dù có tước vào cả biển thương yêu cũng không sao vui lên được...

Khi tiếng đàn của Hồng Đại Mạc vang lên cũng không ai cười được. Chỉ có nước mắt rùng rùng chảy trên khuôn mặt của đại ma đầu.

Lão khóc lần đầu tiên sau ngày nương tử quy tiên, bởi vì khúc đàn mà lão đang tấu chính là Nhiếp Hồn Đại Pháp kinh thiên động địa...

Tiếng đàn đã cất lên rồi thì không sao ngừng lại được nữa, cũng như nỗi sầu đã trót khơi gợi ra thì sẽ cứ thế điên cuồng cắn xé hồn người.

Đám trẻ đột ngột biến đổi cả về ngoại hình lẫn khí chất. Ánh mắt chúng long lên, toàn thân căng cứng như dây đàn, giằng giật theo từng nhịp đập của trái tim.

- Há há há...

Hồng Đại mạc há miệng cười lớn. Tiếng cười bi thương tới mức ghê rợn, đau khổ tới mức ma quái.

Đám trẻ đồng loạt giãy mạnh lên - bằng sức mạnh điên cuồng và vô tận của sầu bi.

Bọn người Bạch Y Môn một phần vì ghê sợ, một phần vì không đủ lực để cưỡng lại nên bị bọn yêu nhân trẻ con hất văng ra xa. Đám trẻ cứ thế đứng giằng giật trong tiếng đàn ma quái, rồi nhích chân dần về bốn phía, những đôi tay nhỏ bé của bọn chúng quều quào vươn ra, hướng thẳng tới những khuôn mặt đã xanh lét lại vì sợ.

Thanh Trần rít lên:

- Giết! Dùng Trích Tinh Tiễn giết chúng!

Trích Tinh Tiễn lại một lần nữa bắn ra, bảy tám đứa trẻ trúng tiễn, có đứa thậm chí còn trúng tới bốn năm mũi.

Thây người đổ gục, máu phun lên trời, máu thấm ướt đất, nhưng những yêu nhân chưa trúng tiền vẫn khật khuông tiến lên...

“Păng!”.

Đàn của Hồng Đại Mạc vụt vang lên một âm thanh chói chúa. Đám trẻ như được tiếp thêm sinh lực, đứa còn đứng vững thì ào tới như gió, đứa đã ngã xuống thì cũng bắt đầu lồm cồm bò dậy...

Một số môn nhân Bạch Y Môn không kịp phản ứng đã bị đám trẻ bâu lấy, tay chúng bấu lấy thịt của họ mà xé ra, hàm răng còn chưa thay hết há hoác ngoạm lấy cổ họng họ... Những môn nhân xấu số bị đám trẻ quặp chặt, cho dù gào thét dấy giụa, cho dù điên cuồng vùng chưởng phóng cước cũng không sao thoát ra được.

Đám trẻ như một bầy quỷ đói, những tên Bạch Y Môn lại không biết chạy đi đường nào trong thế trận kỳ lạ của Hồng Đại Mạc, chỉ còn biết dúm dọ lại với nhau trong nỗi sợ hãi tột cùng.

Trích Tinh Tiến bắn ra từng loạt, nhưng chỉ có thể đoạt mạng đồng môn, chứ lũ trẻ thì cho dù thân mình tan nát, cho dù cơ thể chỉ còn năm phần xương thịt vẫn chồm tới mà cắn xé..

Thanh Trần hóa thành đá.

Hình Nhất Phiến nhũn người xuống như một đồng bùn.

Cảnh tượng ghê rợn, cộng với tiếng đàn u uẩn sầu bi, cùng những tiếng gào thét điên loạn của đám xương thịt đang trộn lẫn vào nhau, đơn giản là giống như địa ngục.

Địa ngục của sự sầu bi, địa ngục của Nhiếp Hồn Đại Pháp.

o0o

Thanh Trần đứng bên ngoài trận, bàn tay từ từ nắm lấy cán kiếm. Đôi mắt hần dần dần hiện rõ vẻ đanh ác, khí chất cũng thay đổi, từ sợ hãi biến thành căm hận.

Thét một tiếng như long ngâm, đạo nhân lao vào kỳ trận bằng thủ thân pháp lăng lệ nhất. Kiếm vùng lên, bất kể là thịt xương của đám trẻ con vô tội hay thuộc hạ, hễ kiếm ấy lia qua liền đứt đoạn rơi rời. Đám yêu nhân bấy giờ đã đến lúc kiệt

lực, mặc dù vẫn dữ tợn và liều lĩnh vô cùng, nhưng rốt cuộc cũng chỉ làm mỗi cho cơn phần nộ của đạo nhân mà thôi.

Thanh Trần chém giết một hồi, càng chém giết càng say máu, đến khi không còn một cơ thể sống nào động đậy nữa mà kiếm của hắn vẫn quét như gió qua những bãi thịt nhầy nhụa.

Máu thịt văng lên nhuộm đỏ cả lá cây, mùi tanh nồng lợm giọng xông lên tận óc. Thanh Trần đứng sừng sững, mặt mũi ướt đẫm máu, đạo bào màu trắng cũng biến thành đỏ sẫm, kiếm lóe lên những tia sáng như răng thú, bàn tay thậm chí vẫn còn nắm cứng lấy một mảnh da đầu..

Vào lúc này, hình dạng của vị đạo nhân nổi tiếng ấy chẳng khác gì một ác ma của chốn A Tỳ.

Hắn đưa mắt từ từ nhìn vào ảo ảnh tiểu lâu. Hồng Đại Mạc đã biến mất...!

— o0o —